

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORJOL GALLISSÀ, director comercial
VALENTÍ MARTÍ, director de publicitat
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LLIURAMENT DELS PREMIS
CAVALL VERD DE POESIA**

Sebastià Alzamora

Escriptor

Comenta l'article a
www.avui.cat/57345

AL PEU DEL CANÓ
Solidaris

Cavalls verds al galop

El cap de setmana passat, com cada any per aquestes dates, es va celebrar a Mallorca el lliurament dels premis Cavall Verd de poesia, que organitza l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, i que arribaven enguany a la vint-i-cinquena edició. Tan rodona xifra es va veure festejada per tot un seguit de circumstàncies grates, que em sembla que val la pena de consignar per al lector amable.

Tret d'una breu etapa en què també van incloure guardons de narrativa i teatre, els premis Cavall Verd tenen dues modalitats: el premi al millor llibre de poesia en llengua catalana publicat durant l'any anterior, que porta el nom de Josep M. Llompart, i el premi a la millor traducció poètica publicada dins el mateix període en català, batejat amb el nom d'un altre poeta en estat permanent de semioblit, Rafel Jaume. Justament el nom de Cavall Verd fa referència a una llibreria especialitzada en poesia que Rafel Jaume va gosar obrir al centre de Palma en plena travessia de l'ermàs franquista i que es deia així, en al·lusió, al seu torn, a una revista de poesia que va dirigir Pablo Neruda a Madrid entre els anys 35 i 36, sota la capçalera *Caballo Verde Para la Poesía*. Tot plegat, doncs, està plantejat com una forma de reconeixement a la poesia i als poetes del país, cosa que en el cas de la cultura catalana no tan sols resulta justa i necessària, sinó urgent i diríem que profilàctica.

FOU EL CAS QUE, PER PRIMERA VEGADA EN MOLTES edicions, tots dos premis es van quedar a Mallorca, i ben merescudament. El guanyador del Josep M. Llompart va ser Miquel Cardell per *Les terrasses d'Avalon*, sens dubte un dels llibres importants d'un 2008 que, al meu humil entendre, ha estat un any més que bo per a la poesia en català, amb llibres com els últims d'Hilari de Cara, Xavier Farré, Josep Lluís Aguiló i Manuel Forcano, entre d'altres. Per la seva banda, el Rafel Jaume de traducció se'l va endur el també poeta Antoni Xumet, pel seu excel·lent transvasament a la llengua de mossèn Cinto del llibre *Ofici de paciència*, d'un dels grans mestres portuguesos, Eugénio de Andrade. Xumet, a més, és el director literari d'Edicions del Salobre, i el seu Andrade l'ha publicat El Gall Editor: una i altra editorial porten alguns anys demostrant que, des de les mal anomenades perifèries, es poden donar lliçons sobre com construir un projecte editorial d'alta qualitat literària, amb volums bellament editats, títols i autors ben escollits, i assequibles per a tots els lectors en llengua catalana, es trobin on es trobin. Déu me'n guard de fer xovinisme illenc, però em sembla innegable que algunes –no totes, però sí algunes– de les millors notícies que han rebut en els últims anys els seguidors de la literatura catalana vénen de les meves terres, i això, què volen que els digui?, a mi em dona gran goig i tranquil·litat de l'ànima.

TANTA ALEGRIA ALS CAVALL VERD D'ENGUANY es va veure augmentada per l'encert de l'organització –amb Miquel Bezares al capdavant, de qui els recomano que no es deixin perdre el flamant llibre de relats *Terminal B*, allò que se'n diu un plaer intens– d'aprofitar l'avinentesa per dedicar les jornades a recordar i homenatjar l'obra i la figura de Damià Huguet, que de mica en mica, sense pressa però

“Tot plegat està plantejat com una forma de reconeixement a la poesia i als poetes del país, cosa que en el cas de la cultura catalana no tan sols resulta justa i necessària, sinó urgent i diríem que profilàctica”

sense pausa, tretze anys després de la seva mort prematura va guanyant el lloc de primera fila que li correspon dins la poesia nostrada de les últimes dècades.

JA N'HE PARLAT EN ALTRES OCASIONS, PERÒ potser convé recordar que Damià Huguet és un dels poetes més interessants de la seva generació (va néixer l'any 46 i va morir cinquanta anys més tard), afirmació que, d'uns mesos ençà, es pot comprovar llegint la seva *Obra poètica completa*, publicada pel segell Perifèrics en dos grossos volums que recullen, respectivament, l'obra publicada i la inèdita. Com que el curador de l'edició és un servidor, m'apresso a aclarir que no estic aprofitant l'article per fer-me propaganda (la meva feina allà és, al capdavant, irrellevant pel que

interessa al lector, i, per als més malpensats, especificaré que no guanyo res de les vendes; de res, xatos), sinó per fer avinent a qui encara no el conegui –molts, encara– un autor que ofereix una poesia inusualment rica, d'una potència visual enorme i amb un discurs que és capaç de congregar els arxans del món rural mediterrani amb la sofisticació del cinema italià i de la Nouvelle Vague francesa, que Damià Huguet va estimar tant: i tot plegat expressat en un llenguatge resonant, esplèndid, que aprofita totes les potencialitats a l'abast. Una poesia que es manté viva anys després de la mort del seu autor, i que convivia els seus lectors, precisament, a la vida i a la seva celebració.

I BÉ, TOT AIXÒ HO EXPLICO PER MIRAR DE transmetre la idea que, en direcció contrària a la inèrcia autocontemplativa i gemegaire que tot sovint arrossegueu els discursos sobre cultura catalana, aquesta va plena de cavalls verds que –trotant de vegades, al galop d'altres– fan camí i tiren endavant. Josep M. Llompart, Rafel Jaume, Damià Huguet, Miquel Cardell, Antoni Xumet, Miquel Bezares, El Salobre, El Gall, Perifèrics. Tot això i encara més, sense moure'ns de Mallorca. No es tracta de practicar cap forma d'optimisme babau i il·lusori, perquè no ens cal. Es tracta només de prendre consciència de la realitat en què ens trobem, i prou. Si és que encara en som capaços, esclar.

Jordi Argelaguet

Professor de
ciència política
a la UAB

Arran de les eleccions del 2003, quan els partits perdedors van decidir pactar per impedir que governés la primera força de Catalunya, es van dedicar molts esforços a il·lustrar la gent sobre els mecanismes del sistema parlamentari. Per justificar una acció de legitimitat dubtosa, tot i que legal, l'argumentació emprada va arribar a ser grotesca, fins al punt que s'afirmava que en el parlamentarisme qui guanya les eleccions no és qui té més escons, sinó qui forma govern.

El 2006, en tornar a passar el mateix a Catalunya, les *lliçons* sobre el sistema parlamentari van tornar a ploure. Com plouen ara des d'Euskadi, arran de l'entesa entre el PSOE i el PP. Tanmateix, el sistema parlamentari conté altres elements que també s'han d'assumir. Si no es fa, les credencials democràtiques dels desmemoriats se'n ressenten. El sistema parlamentari diu que els membres del govern són nomenats (i separats del càrrec) lliurement pel cap de govern. I estableix que el govern és un òrgan col·legiat, els membres del qual responen solidàriament davant del Parlament. Si els consellers Saura i Huguet fan el que fan i no són destituïts és perquè compten amb el suport del seu president. A més, la resta de consellers assumeixen totes les seves decisions sobre la policia i la universitat. Si algú vol desmarcar-se'n només té una alternativa: plegar del govern o forçar que pleguin els ineptes. Altrament, vol dir que ho comparteix tot. Si el sistema parlamentari val per a una cosa, ha de valer per a l'altra.